

Нек уради Ђорђе

Бејаше једном једна мала али цењена црква у једном малом и цењеном месту. Бејашу цењени свештеник и цењени парохијани. Међу тим цењеним светом био је неки Ђорђе, не Великомученик Ђорђе. Али ипак мученик. Могли бисте упитати: како то ? Па, видите, овај Ђорђе је био мученик због своје ревности. Он је стварно волео цркву да није могао да дозволи да потребне ствари остану неурађене. Није требало дуго цењеном свету да схвати Ђорђа. Као и Ђорђе, и они су ценили своју цркву, али су их занимале и многе друге ствари; па ако Ђорђе хоће нешто да уради, зашто му не дозволити да то уради! Ми бисмо хтели, говорили су сами себи, али зашто кад је Ђорђе овде. Тако је мало помало, из године у годину, Ђорђе преузимаше све више и више одговорности а цењени свет све мање и мање. И тако су године пролазиле.

Једнога дана извесни цењени *парохијан* ове мале парохије, један од оних са многобројним интересима, толико многобројним да није стигао да дође у цркву много година, сврати *својој цркви* да се договори за венчање своје ћерке. Био је запањен кад је сазнао да је црква била продата. Штавише, ова продаја се десила пре неколико година. Разговарајући са комшијом, он рече: Мислио сам да ће *моја црква* увек бити овде - нисам имао појма. Исто као и други, одговори комшија, мало помало изгубише интерес да раде око цркве зато што су увек говорили нек уради Ђорђе. Били су толико заузети у животу, оно мало помало... знате како је то. И онда Ђорђе умре.